

ROMÁN

**DIELO
MAJSTRA**

FRANCINE
RIVERSOVÁ

AUTORKA NEW YORK TIMES BESTSELLEROV

**DIELO
MAJSTRA**

FRANCINE
RIVERSOVÁ

KUMRAN.SK

UKÁŽME SVOJU NÁDEJ

**Americký originál
(The Masterpiece):**

© 2018 by Francine Rivers
All rights reserved. Published by
arrangement with Browne & Miller
Literary Associates, LLC.
Translated by permission.

Slovenské vydanie:

©2018 KUMRAN, s. r. o.
Mýtna 62, 064 01 Stará Ľubovňa
www.kumran.sk

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto knihy nesmie
byť reprodukováaná, uložená do
informačných systémov ani inak
rozširovaná (elektronicky alebo
mechanicky) bez predchádzajúceho
písomného súhlasu vydavateľa.

Preklad:

Zdenka Buntová

Jazyková korektúra:

Eva Petrovičová

Zodpovedný redaktor:

Eva Štrbová

Obálka a grafická úprava:

Štefan Talarovič

Originál obálky a graffiti:

Cameron Moberg

Foto autorky na obálke:

Elaina Burdo

Tlač:

Alfaprint, s. r. o.

Prvé vydanie

ISBN 978-80-89993-03-1

VENOVANÉ MÔJMU MANŽELOVI
RICKOVI RIVERSOVI

Ďakujem ti za život plný dobrodružstiev!

POĎAKOVANIE

JEDNÝM Z POŽEHNANÍ spisovateľskej práce je, že spoznáte ľudí zbehlých v oblastiach, do ktorých ste nemali príležitosť vstúpiť. Cesta k vzniku tohto románu bola dlhá a kľukatá a dostalo sa mi na nej veľa podpory. Chcem poďakovať ľuďom, ktorí mi pomohli a povzbudili ma.

Gary LeDonne ma zasvätil do systému súdnictva pre mladistvých a do problematiky reedukačných domov.

Heather Aldridgeová z forenzného oddelenia úradu šerifa Sonomy a Christopher Wirowek, zástupca riaditeľa Úradu forenzného lekárstva v San Franciscu, mi vysvetlili postupy pri archivovaní záznamov a zisťovaní identity Jane a Johna Doeovcov.

Od Ully Pomeleovej som dostala podrobné informácie o štruktúre a dennom rozvrhu aktivít v reedukačných centrách.

Debbie Kauppová mi poskytla podrobný zoznam povinností osobnej asistentky.

Môj brat Everett King mi opísal svoju skúsenosť s bezpríznakovým infarktom srdca a operačným implantovaním kardiodefibrilátora.

„Allude“, bývalý sprejer a autor mnohých grafitov, mi porozprával o svojich dobrodružstvách v okolí San Francisca, z ktorých mnohé nemali šťastný koniec.

Moja priateľka Carolyn Dunnová mi sprostredkovala stretnutie so skupinou profesionálov zameraných na rodinné poradenstvo, s ktorými sme spoločne rozobrali správanie a vývoj mojich postáv. Veľké ďakujem patrí Uriah Guilfordovi, Candace Hollyovej, Terri L. Haleyovej, Laurel Marlinkovej-Quastovej, Garymu Molinovi

a Rebecce Worsleyovej za odborný pohľad na vzťahové problémy u traumatizovaných detí a ich následky v dospelosti. Laurel Quastová mi poskytla cenné informácie o práci s tehotnými ženami, ktoré si dieťa nechcú ponechať, a o následnom umiestňovaní týchto detí do pestúnskych rodín.

Ashley Huddlestonová a Tricia Goyerová mi rozprávali o narušenej psychike traumatizovaných detí a o náhradných rodičoch, ktorí sa o tieto deti s láskou starajú a pomáhajú im na ceste k uzdraveniu.

Antanette Reedová z Krízového centra pre tehotné ženy v Kern County ma zasvätila do systému pestúnskej starostlivosti.

Keď som sa vo svojom príbehu zamotala a nevedela nájsť východisko, zavolała som Stanovi Williamsovi. Stačilo niekoľko otázok a nasmeroval ma na správnu cestu.

Holly Harderová, moja skvelá kamarátka, dokáže s internetom aj nemožné. Ak v kyberpriestore zablúdím a neviem nájsť odborné detaily, ktoré potrebujem k téme, pošlem Holly SOS a ona do niekoľkých minút vyhladá všetko potrebné.

Musím poďakovať skupine kresťanských autoriek, ktoré som spoznala počas duchovnej obnovy v Coeur d'Alene. Sú to Brandilyn Collinsová, Tamera Alexanderová, Robin Lee Hatcherová, Karen Ballová, Sharon Dunnová, Gayle DeSallesová, Tricia Goyerová, Sunni Jeffersová, Sandy Sheppardová a Janet Ulbrightová. Všetky sú hlboko veriace, tvorivé a hravé. Pri spoločných sedeniach mi pomohli vyriešiť problémy, na ktoré som pri písaní narazila.

Colleen Phillipsová, moja spriaznená duša a zároveň misionárka v Čile, bola od samého začiatku súčasťou tohto projektu. Colleen, ďakujem, že si si trpezlivo vypočula všetky varianty osudu Romana a Grace a že si si ako prvá prečítala a zredigovala rukopis – a nie raz, lež dvakrát, než som sa ho odvážila odovzdať.

Ďakujem svojej úžasnej agentke Danielle Eganovej-Millerovej za postrehy a dlhé hodiny práce, ktoré venovala mojej spisovateľskej kariére. Je pre mňa požehnaním, že sa môžem sústrediť na písanie a zložité obchodné detaily prenechať niekomu, kto má moju absolútnu dôveru.

Vďaka vyslovujem aj Karen Watsonovej z vydavateľstva Tyndale Publisher za trefné a inšpiratívne otázky. Cheryl Kerwinovej, Erin Smithovej, Shaine Turnerovej a Stephanie Broenovej ďakujem za to, že sa starajú o môj autorský profil na facebooku. Robin Lee Hatcherová zasa spravuje moju webovú stránku a moja dcéra Shannon Coibionová pomáha s uverejňovaním blogov a odpoveďami na prichádzajúce maily.

A na záver ďakujem svojej dlhoročnej redaktorky Kathy Olsonovej, ktorá presne vie, ako rozmýšľam a píšem. Bez jej šikovných zásahov a návrhov na lepšie radenie jednotlivých scén by sa vám táto kniha nikdy nedostala do rúk.

Nech Boh požehná všetko, do čoho sa pustíte! Vy všetky ste dokonalé Božie diela.

ROMAN VELASCO SA VYŠPLHAL po požiarnom rebríku a preskočil cez múr na plochú strechu. Bol prikrčený, pohyboval sa rýchlo. K päťpodlažnému obytnému domu priliehala z boku ešte vyššia budova, dokonalé miesto na grafit. Jeden už nechal na vchode do banky na opačnej strane ulice.

Zhodil z pliec plecniak a vytiahol zásobu sprejov. Pracovať musel rýchlo. Los Angeles nikdy nespí. Boli tri ráno, no po bulvári prúdili autá.

Jeho výtvar padne do očí každému šoférovi mieriacemu na východ. Roman vedel, že v bezpečí bude, až keď skončí a ujde, no v čiernych nohaviciach a v čiernej mikine s kapučnou by ho teraz zbadal iba ten, kto by ho cielene hľadal. Desať minút. Toľko času potreboval, aby na stene vytvoril sprievod biznismenov v klobúkoch ako vystrihnutých z hry Monopoly. Šablónu si pripravil doma. Posledná postava poniesie vrece peňazí do banky oproti.

Papier sa o čosi zachytil a roztrhol sa. Potichu zahrešil a rýchlo ho prichytil páskou. Zdvihol sa vietor, koniec šablóny znova zaplieskal. Bola dlhá a lepením stratil celú vzácnu minútu. Schmatol sprej a zatriasol ním, no keď stlačil gombík, nestalo sa nič. Zahrešil, vybral ďalší a začal striekať.

Začul nejaké blížiacie sa auto. Spomalilo. Pozrel dolu a stuhol. Policajná hliadka! Sú to tí istí, ktorí ho míňali pred hodinou, keď mieril k banke? Po chodníku si vykračoval cielavedome a dúfal, že ho budú mať za chlapíka, čo sa vracia z nočnej. Auto pri ňom síce

pribrzdilo, no keď si ho policajti obzreli, pokračovali v ceste. Len čo zmizli na opačnom konci ulice, nastriekal okolo dverí banky pripravený motív.

Pokračoval v práci. Už len pár minút!

Dolu zažiarili červené brzdové svetlá. Policajné auto zastalo pred bankou a ostrý lúč baterky našiel predné dvere.

Už len minútu! Vyplnil posledné dve plochy a začal odstraňovať šablónu. Musel použiť viac pásky než obyčajne, trvalo to dlhšie. Keď sa odlúpila posledná časť, nasprejoval na stenu tri čierne prepletené písmená pripomínajúce letiaceho vtáka.

Policajt s baterkou v ruke vystúpil z auta.

Roman sa prikrčil, zroloval šablónu a napchal ju aj so sprejmi do plecniaka. Svetelný lúč poskočil vyššie, blížil sa. Mihol sa tesne nad jeho hlavou a pokračoval ďalej po streche, potom nadol a preč. Roman si odfúkol, vyhodil si plecniak na chrbát a trocha sa nadvihol.

Vtom sa svetlo vrátilo a dopadlo rovno naňho. Proti stene v pozadí bol jasný terč. Uskočil a odvrátil tvár.

Rozbehol sa po streche, no lúč baterky ho sledoval. Ozvali sa hlasné povely, dupot nôh. Srdce sa mu rozbúchalo ako zvon. Z rozbehu preskočil na vedľajšiu budovu, tvrdo dopadol, pregúľil sa a utekal ďalej. Na policajnom oddelení už asi vedú spis o sprejerovi, ktorý dostal prezývku Vták. Mladistvým hrozili za postriekané steny nanajvyš verejnoprospešné práce, no Roman už dávno nebol tínedžer. Keby ho chytili, šiel by natvrdo do basy.

A čo by bolo ešte horšie, zničil by slávu, ktorú si Roman Velasco vybudoval ako legitímny umelec. Grafity prinášajú rešpekt pouličných bánd, nie umeleckých galérií.

Jeden z policajtov sa vrátil k autu. Pneumatiky zakvílili, bolo zrejmé, že muži zákona to nevzdajú.

O dve budovy ďalej zbadal otvorené okno. Polezie vyššie, nie dolu.

Na aute buchli dvere. Mužský hlas niečo zakričal. Musela to byť nudná noc, ak sa týmto dvom polišom chcelo strácať čas prenasledovaním sprejera.

Preskočil na ďalšiu strechu. Z batoha mu vypadol poloprázdny sprej a explodoval na chodníku.

Policajt stuhol, vytiahol zbraň a namieril. „Polícia Los Angeles! Stoj, ani sa nepohni!“

Roman sa chytil podobločnice, vytiahol sa a vliezol cez okno do bytu. Zatajil dych. V spálni chrápal nejaký muž. Roman sa opatrne zakrádal k dverám, no pri druhom kroku do čohosi vrazil. Rozhliadol sa v slabom svetle displeja na mikrovlnke v kuchynskom kúte. Obyvateľ bytu musel mať záľubu v zhromažďovaní haraburdia, miestnosť bola prepchatá. Batoh hodil za gauč.

Opatrne otvoril vchodové dvere, vykukol a započúval sa. Nijaký pohyb, nijaký zvuk. Muž zachrápal hlasnejšie a pomrvil sa. Roman bleskovo vykĺzol a zavrel za sebou. Dvere núdzového východu boli zaseknuté. Narobil by hluk, keby sa ich nasilu pokúšal otvoriť. Našiel výťah a s rozbúchaným srdcom čakal. *Cink*. Dvere sa otvorili. Vošiel a stlačil gombík podzemnej garáže.

Len pokoj. Zhodil kapucňu a rukami si prehrabol vlasy. Hlboký nádych, pomalý výdych. Dvere výťahu sa otvorili. Suterén bol jasne osvetlený. Roman v otvorených dverách zastal a bleskovo sa rozhliadol. Vzduch bol čistý. Odfúkol si a zamieril k rampe vedúcej do postrannej uličky.

Pri obrubníku stálo policajné auto. Dvere sa otvorili a obaja policajti sa vysúkali von.

V prvej sekunde mu napadlo, že si vymyslí nejakú historku, prečo sa vybral na prechádzku o pol štvrtej ráno, no tušil, že pred náramkami by ho to nezachránilo.

Rozbehol sa k vilovej štvrti asi jeden blok od bulváru. Policajti sa za ním pustili ako kopovy za líškou.

Prebehol ďalšou ulicou, zabočil na vydláždenú príjazdovú cestu a preskočil plot. Myslel si, že je v bezpečí, no vtom zistil, že na dvore nie je sám. Nemecký ovčiak vyskočil a vrhol sa k nemu. Roman stihol prebehnúť cez dvor a preskočil cez zadný plot. Pes doň narazil, divo škrabal labami a zúrivo štekal. Roman tvrdo dopadol na zem, rozbehol sa a zhodil zopár smetiakov. Teraz už štekali všetky psy v okolí. Roman pridal, no držal sa popri múroch.

Zažíhali sa svetlá. Rozľahli sa hlasy.

Ludia sa budú policajtov vypytovať, to ich spomalí. A dosť možné, že cez ploty a súkromné pozemky to hliadka neriskne. Bežal ako o život ešte niekoľko blokov, potom spomalil, aby chytil dych.

Psy sa utíšili. Roman začul auto a skočil za živý plot z vtáčieho zobu. Policajti prešli križovatkou a bez spomalenia odbočili na bulvár Santa Monica. Možno sa ich striasol, ale nechcel pokúšať šťastie. Ešte niekoľko minút počkal, až potom vyšiel na chodník.

Trvalo mu hodinu, kým sa dostal k svojmu BMW. Vklzol za volant a zamieril na východ pokochať sa svojím dielom.

Banka dá vchod do budovy očistiť hneď ráno, ale grafit na druhej strane vydrží dlhšie. Sprejer so signatúrou letiaceho vtáka si za posledné roky získal meno a niektorí majitelia si jeho práce na budovách nechávali. Hádám vydrží aj tá dnešná. Veľa nechýbalo a boli by ho chytili. Veľmi riskoval a bola by škoda, keby jeho námaha vyšla navivoč.

Premávka medzitým zhustla. Roman premáhal únavu, musel pustiť klimatizáciu, aby nezaspal. Odbočil ku kañonu Topanga. Bol vyčerpaný a bez nálady, čo bolo zvláštne. Mal by sa radovať z úspechu, no pripadal si ako starec túžiaci po pohodlnom kresle.

Spomalil, odbočil na štrkom vysypanú príjazdovú cestu k domu a diaľkovým ovládaním otvoril garáž, do ktorej by sa vošli aj tri autá väčšie než jeho 740Li. Vypol motor a chvíľu zostal sedieť. Brána garáže sa s tichým vrčaním sklopila.

Chcel vystúpiť, no vtom ho premohol nával slabosti. Zostal sedieť a počkal, kým ten zvláštny pocit pominie, lenže cestou k dverám to prišlo znova. Zatackal sa, klesol na jedno koleno, oprel sa pästou o betónovú dlážku a zvesil hlavu.

Keď nevoľnosť prešla, pomaly sa postavil. Je nevyspatý, to je všetko. Postačí jedna noc v posteli a všetko bude v poriadku. Otvoril dvere. Dom ho privítal hrobovým tichom.

Vyzliekol si čiernu mikinu a zamieril k spálni. Na sprchovanie bol príliš unavený, nevládal ani nastaviť klimatizáciu, ani sa najesť, hoci mu od hladu skrúcalo žalúdok. Zhodil zo seba oblečenie a zvalil sa na neustlanú posteľ. Možno sa pošťastí spať bez snov. Cenou za adrenalínové nočné výpravy bývali nočné mory. Zakaždým sa mu snívalo o Tenderloine. Biely chlapec nedal na seba zabudnúť.

Cez okno sa predrali ostré ranné lúče. Roman privrel oči. Potreboval tmu.

Grace Moorová vstala zavčasu. V ten deň mala prvý raz nastúpiť do práce a dostať sa na opačnú stranu údolia si vyžadovalo veľa času. Nebola si istá, či zarobí dosť, aby pre seba a svojho syna dokázala zadovážiť malý byt, ale bol to aspoň nejaký začiatok. Čím dlhšie bývala u Garciovcov, tým väčšími sa veci komplikovali.

Selah a Ruben ju nevyháňali, práve naopak. Selah stále dúfala, že Grace zmení názor a podpíše adopčné papiere. Grace v nej nechcela prebúdať plané nádeje, no nemala sa kam odsťahovať. Jej túžba po osamostatnení sa však každým dňom znásobovala.

O prácu prišla pred vyše rokom. Rozposlala desiatky žiadostí, no pozvánok na pohovor jej prišla len hrstka a ani jeden sa neskončil ponukou práce. V dnešných časoch všetci zamestnávateľia vyžadujú vysokoškolský diplom, a ona po poldruha roku školu zanechala a finančne podporovala svojho manžela, kým nespromoval.

Pri spätnom pohľade si kládla otázku, či ju Patrick niekedy ľúbil. Porušil každý sľub, ktorý jej kedy dal. Potreboval ju a využil. Aké prosté.

Teta Elizabeth mala pravdu. Bola hlúpa.

Samuel sa v postielke zamrivil. Bola rada, že je hore, a vzala ho na ruky. Aspoň ho stihne nakrmiť a prebaliť, než ho odnesie k Selah.

„Dobré ráno, mladý muž.“ Vdýchla jeho čistú, bábätkovskú vôňu, sadla si na okraj práve ustlanej postele a rozopla si blúzku.

Okolnosti synovho počatia a komplikácie, ktoré jej vniesli do života, prestali byť dôležité v okamihu, keď syna po prvý raz vzala do náručia. Samuel nebol na tomto svete ani hodinu a už vedela, že ho na adopciu nedá, hoci u Garciovcov by mal určite ľahší život než s ňou. Už im to povedala, no každý deň, keď sa vydávala do mesta hľadať prácu a malého nechávala so Selah, bol pre ňu utrpením.

Pane, iné to zvládnu, prečo by som nemohla aj ja?

Lenže iné ženy mali príbuzných a jej zostala iba teta Elizabeth.

Otče, daj, aby to dnes vyšlo. Pomôž mi, Pane. Viem, že si to nezaslúžim, a predsa prosím. Prosím, Pane.

Pohovor v agentúre, ktorá zháňala ľudí na krátkodobé práce, sa našťastie skončil dobre, Grace zaradili do databázy a pani Sandovalová jej povedala, že v súčasnosti majú voľné iba jedno miesto: „Tomu chlapovi som už poslala štyri vysokokvalifikované sily! Každú po pár dňoch odmietol. Myslím, že sám nevie, čo chce. Inú prácu vám, žiaľ, momentálne ponúknuť nemôžem.“

Za pravidelný príjem by bola Grace ochotná pracovať aj pre samotného diabla.

Romana vytrhol zo spánku melodický zvuk zvončeka. Čo sa mu snívalo? Že je vo Westminsterском opátstve? Prevrátil sa na druhý bok a už zaspával, keď sa zvonček ozval znova, akoby sa niekto oprel o tlačidlo. Keby dostal do rúk pôvodného majiteľa domu, ktorý dal tú príšernú zvonkohru nainštalovať, vlastnoručne ho zaškrtí. Zahrešil, zakryl si hlavu vankúšom v nádeji, že stlmí vyzváňanie, ktoré bolo počuť aj v najvzdialenejšom kúte, hoci dom mal rozlohu tisícpäťsto štvorcových metrov.

Konečne ticho! Votrelec zrejme pochopil a odišiel.

Roman sa pokúsil zaspáť, a keď sa zvonček ozval znova, podráždene vykrikol a vyskočil z postele. A prišiel ďalší nával slabosti. Pokúsil sa zachytiť, aby nepadol tvárou na zem, a zhodil z nočného stolíka nedopitú fľašu vody a budík. Tretí raz za necelých dvadsaťštyri hodín? Asi by si mal vziať nejaký prášok, potrebuje sa vyspať. No najprv si to vybaví s tým neodbytným návštevníkom, inak ho porazí.

Natiahol si tepláky, z koberca zdvihol dohúžvané tričko a bosky prešiel cez halu. Ten za dverami obanuje, že položil nohu na jeho pozemok. Zvonkohra sa spustila znova, práve keď otvoril dvere. Mladá žena naňho vytreštila oči a cúvla, keď prekročil prah.

„Neviete čítať? Nič nekupujem!“ dobol prstom do tabuľky vedľa dverí. *Predajcom vstup zakázaný.*

Orieškovohnedé oči sa jej rozšírili a zmierlivo zdvihla ruky.

Tmavé zvlnené vlasy ostrihané nakrátko, čierne sako, biela blúzka a na krku perly. Zaručene nejaká úradníčka. Romanovi sa v hlave vynorila matná spomienka, ale zahnal ju. „Vypadnite!“ Vkročil dnu a tresol dverami, no ďaleko sa nedostal. Jemne zaklopala. Vrátil sa, otvoril a zagánil na ňu. „Nerozumeli ste?“

Vyzerala vyľakaná, ale neušla. „Som tu na váš príkaz, pán Velasco.“

Aký príkaz? „Neviem o tom, že by som si hneď zrána želal ženskú návštevu.“

„Pani Sandovalová mi povedala, že sa mám hlásiť o deviatej. Som Grace Moorová. Posiela ma pracovná agentúra.“

Vulgárne zahrešil, no keď videl, že zamihala očami a očervenela, jeho hnev sa rozplynul ako soľ vo vode. *Dokelu!* „Úplne mi vypadlo, že máte prísť.“

Zdalo sa, že mladá žena túži byť inde, než je, a ani sa jej nečudoval. Rozmýšľal, že jej povie, aby prišla zajtra, ale asi by sa už nevrátila. Takže zo spánku nebude nič. Pohodil hlavou a odstúpil od dverí otvorených dokorán. „Podďte ďalej.“

Za posledný mesiac mal štyri pokusy nájsť niekoho na výpomoc a pani Sandovalová strácala trpezlivosť rýchlejšie než on. „Pošlem vám niekoho, pán Velasco, ale ak zasa nebudete spokojný, dám vám kontakt na svoju konkurenciu.“

Roman hľadal niekoho, kto bude dvíhať telefóny a vybavovať korešpondenciu, účty, termíny, no nie vojaka v sukni ani starodievockú tetušku či amatérsku psychologičku, ktorá by rozoberala jeho psychiku. Ani kyprú blondínku s hlbokým výstrihom, ktorá iba presúvala papiere a nemala potuchy, kam ich zaradiť. Kancelársku prácu nezvládala, zato mala pomerne jasnú predstavu, čo by umelec mohol chcieť od ženy ako ona. Vydržala uňho tri dni.

Keď za sebou nepočul kroky, zvrchol sa. Dievča stálo vonku. „Na čo čakáte? Na gravírovanú pozvánku?“

Vošla, potichu zatvorila dvere, no zdalo sa, že je pripravená vziať nohy na plecia.

Ospravedľujúco sa usmial. „Mám za sebou ťažkú noc.“

Dačo zamrmlala, nezachytil čo, no nepožiadala ju, aby to zopakovala. Začínala ho bolieť hlava a klopanie jej podpätkov

na kameňom vydláždenej dlážke veci nepomohlo. Bol smädný, potreboval kofeín. Zamieril do kuchyne vedľa obývačky, ktorá bola o niekoľko schodov nižšie. Mladá žena zastala a ohromene pozerala na stropy vysoké ako v katedrále a na presklenú stenu s výhľadom na kaňon Topanga. Cez okná sa lialo slnečné svetlo. Romanovi to pripomenulo, že medzi deviatou ráno a piatou popoludní väčšina ľudí pracuje.

Otvoril dvierka chladničky, vybral fľašu pomarančového džúsu, otvoril ju a napil sa rovno z nej, s pohárom sa neunúval. „Ako sa to voláte?“

„Grace Moorová.“

Podľa výzoru by sa na túto prácu hodila – zdržanlivá, pokojná, rozvážna. Navyše pekná. Asi dvadsaťpäť rokov, upravená a štíhla, ale nie jeho typ. Jemu sa páčili prsnaté blondínky, čo sa vyznajú.

Vycítila, že si ju premeriava, to vycíti väčšina žien, no nemihla okom. „Máte nádherný výhľad, pán Velasco.“

„Všetko napokon zovšednie.“ Odložil fľašu na linku. Grace sa tvárila rozpačito. Po takom privítaní ani nečudo, pomyslel si a zľahka sa na ňu usmial. Úsmev mu neopätovala. Aj tak dobre, povedal si. Hľadá pracovitú včeličku, nie milenku. Skúsi ju o niečo požiadať a uvidí, či sa urazí.

„Dokážete variť kávu?“

Pozrela na automatický kávovar, ktorý na jeden dotyk a za menej ako šesťdesiat sekúnd dokázal pomlieť kávu, prevariť mlieko a pripraviť latté.

„No nie iba za šálku... plnú kanvicu... a poriadnej.“ Nechal ju v kuchyni. „Použite obyčajný kávovar.“

„Chcete silnú alebo slabú?“

„Silnú.“ Vykročil do haly. „Idem sa umyť, potom sa pozhovárame.“

Postavil sa do sprchového kúta, kam by sa vošli aj traja dospelí, namydľil sa a pustil aj bočné trysky. Nebyť nepríjemného prvého dojmu, ktorý v Grace Moorovej zrejme zanechal, nechal by ju čakať v kuchyni, kým si nevychutná dvadsaťminútovú celotelovú masáž. Zatvoril kohútik, odkopol použité uteráky a vzal z poličky poslednú čistú osušku. Kôš na špinavú bielizeň bol preplnený, v skrini mal

posledné čisté džínsy. Natiahol si čierne tričko a pohľadal topánky. Našiel mokašiny, ktoré mal obuté v noci, čisté ponožky v zásuvke neboli.

Káva voňala nádherne. Grace čosi urovnávala v umývačke. „Nekázal som vám upratať kuchyňu.“

Narovnala sa. „Prekáža vám to?“

„Nie, pokojne pokračujte.“

Otvorila spodnú skrinku a zmätene sa opýtala: „Kam dávate tablety do umývačky?“

„Minuli sa.“

„Máte zoznam, čo treba nakúpiť?“

„Ste moja osobná asistentka. Napíšte ho.“ Všimol si, že vydrhla žulovú dosku na linke. Taká žiarivo čistá nebola odo dňa, čo sa tam nastáhoval. „Kde je môj džús?“

„Povedali ste, že chcete kávu.“ Naplnila šálku a postavila ju pred neho. „Ak si želáte smotanu alebo cukor, musíte mi povedať, kde ich skrývate.“

Bez sarkazmu. Páčil sa mu jej nesmelý úsmev. „Pijem čiernu.“ Dal si prvý dúšok. V prvej skúške obstála. „Celkom dobrá.“ Lepšia než zo Starbucksu, ale nechcel ju chváliť, na poklony bolo priskoro. Čakali ju iné úlohy, nielen varenie kávy. Dúfal, že jej ich množstvo nebude prekážať ako dámam, ktoré mu pani Sandovalová poslala predtým. Jedna z adeptiek dokonca odvrkla, aby si kávu varil sám.

„Ukážem vám, kde budete pracovať.“ Zaviedol ju do východného krídla a otvoril dvere. „Nech sa páči, je to vaše.“ Nemusel pozrieť dnu, aby vedel, čo ju tam čaká.

Ostatné adeptky sa nezdržali komentára, no ani jedna nevedela, kde a ako začať. Dá si toto dievča rady?

Grace Moorová chvíľu mlčala, potom sa prešmykla povedľa neho, vykročila do stredu miestnosti a pohľadom preletela po stôsoch papierov. Dvere na skrini s hromadami kartónových škatúl a zakladačov boli otvorené.

Roman by sa najradšej vyparil, ale vedel, že sa nevyhne otázkam. „Myslíte, že by ste do toho chaosu vedeli vniesť poriadok?“ Zneistel, lebo dievča mlčalo. „Aj niečo povieť?“

„Zaberie to viac ako týždeň.“

„A kto vraví, že to musí byť hotové za týždeň?“

Pozrela naňho. „Žiadna z vašich osobných asistentiek u vás nebola dlhšie, však?“

Aha, takže ženská z agentúry ju už varovala. „Správne. Posledná odišla po troch dňoch, pretože si vzala do hlavy, že jediné, čo maliar potrebuje, je nahá modelka.“

Grace Moorovú obliat krvavý rumenec. „Nebudem vám sedieť ako model.“

„Nijaký problém.“ Znova si ju premeral a oprel sa o zárubňu. „Toto od vás určite nebudem chcieť.“ Znova znervóznela. Zamrzelo ho, že ju vyľakal. „Potrebujem niekoho precízneho.“

„Máte konkrétnu predstavu, podľa čoho by sa to malo roztriediť?“ ukázala na neporiadok.

„Keby som ju mal, nebol by tu taký chaos.“

Zvraštila obočie a pohľadom preletela po miestnosti. „Potrebujete nejaký ľahko udržiavateľný systém.“

„Ak taký existuje. Myslíte, že to dokážete?“

„Neviem, ale pokúsim sa. Najprv si to musím prezrieť, aby som mala presnejšiu predstavu.“

Roman si vydýchol. Grace Moorová bola otvorená a úprimná. A to sa mu páčilo. Toto dievča bude vedieť, čo má robiť, a urobí to rýchlo. Čím rýchlejšie, tým lepšie. „Tak, a teraz vás tu nechám.“ Dopil zvyšok kávy. „Možno u mňa vydržíte dlhšie než tie pred vami.“ Vrhol na ňu povzbudivý úsmev a zvrtol sa na odchod.

Vyšla z miestnosti. „Pán Velasco, ešte s vami potrebujem prebrať niekoľko zásadných vecí.“

Zastal a dúfal, že to nebude niečo, čo mu pokazí náladu. „Zásadných?“

„Tak po prvé: potrebujem písací stôl a kancelársku stoličku. Registračku, telefón a normálne kancelárske potreby.“

Detailistka! Ale presne to chcel, nie? „Som umelec, ak vám to ešte nepovedali, neriadim sa tým, čo je pre iných normálne. A na to, že ste tu prvý deň, máte tých požiadaviek priveľa, nezdá sa vám?“

„Nemôžem sedieť osem hodín denne na skladacej stoličke. Ani kartový stolík na kancelársku prácu nestačí. Dlážka je zaprataná, niet kam stúpiť.“ Obzrela sa. „Je tu niekde telefón?“

„Je. Aj počítač, pokiaľ ho tá pred vami neodniesla.“

„Dobre, nájdem ich.“

„Tie veci vážne potrebujete?“

„Áno, ak chcete, aby to bolo všetko roztriedené a riadne založené a nie bez ladu skladu nahádzané v škatuliach.“

Už sa mu to nevidelo také ružové ako pred chvíľou. „Sú tu zmluvy, návrhy, žiadosti, ponuky, obchodné listy.“ Keby nevedel, že majiteľka agentúry ho má plné zuby, poslal by Grace Moorovú aj s jej požiadavkami kade ľahšie. No pani Sandovalová mu jasne naznačila, čo by v tom prípade urobila. Nekonečné hľadanie asistentky, ktorá by tú prácu chcela a zvládla, by sa začalo odznova. Nápad najať si niekoho, kto by ho odbremenil od otravných banalít, aby sa mohol sústrediť iba na umenie, mu vnukla Talia Reisnerová.

Grace Moorová stála mlčky, zjavne sa nechystala ospravedlniť sa. A prečo by sa mala?

„Kúpte všetko, čo potrebujete.“

„Kde nakupujete kancelárske potreby?“

„Nikde.“ Priložil si šálku k ústam a zistil, že je prázdna. „Nájdite ten poondiaty počítač a zariadte to.“ Urgentne potreboval ďalšiu kávu.

„A vy budete...?“

„Vo svojom ateliéri!“

„A ten je kde?“

„Na konci tamtej chodby hore schodmi a doprava.“ Zháčil sa. „A viete čo? Poobzerajte sa po dome, aby ste sa tu vyznali.“ Nechal ju stáť v hale, zašiel do kuchyne, vzal z kávovaru ďalší termohrnček s kávou a zamieril k ateliéru.

Ďalšie dve hodiny svoju asistentku nevidel, potom zľahka zaklopala na dvere a opýtala sa, či smie vojsť. Našla ten laptop. „Mám zoznam položiek a ceny. Ak máte kreditku, môžem urobiť objednávku. Do zajtrajšieho popoludnia to môže byť tu.“